

ERDŐ

avagy ami a Két part között két folyó-ból kimaradt*

SZÜGYI ZOLTÁN

Hol kezdődjék
és hol érjen véget? —
töprengtem —, de
elnyilaztam négy irányba,
húst, bort tettem a fa alá,
s azon tűnődtem inkább tovább,
merre koncsoroghat,
elvégezné-e vajon munkám,
helyettem, a
Vadöreg.

A MA pillanatában ülök
a parton és a filozófus után
így jegyzetelek:

*sósan csobog az éj,
mellettem keserű dél lobog,
savanyú árnyat vet a reggel,
hüvelyébe dugom csípős estém.*

Csomagomból elővettem eddig
kibontatlan távcsövem.
Lencséjéről letöröltem a port.
Feljegyeztem:
lélegeznek a dolgok,
az üveg, mondjuk,
naponta egyszer.

* Lásd az azonos című versciklust, *HID*, XLIV. évf. 3. sz.

A Sodor felőli réten csorda.
Nézem a békésen legelésző bikát.
Próbálnám felidézni a szent állatot,
de egyre csak a
„legelésző marhahús”
jár eszemben.

Nagyképű lehetnék: Indra
vagy Thor közeleg!
De csak szenvelgő vihar pásztáz
erdőmön.

Tizenkettőt számolok a villanástól
a dörrenésig — de ha közelebb is
csapott volna le —,
mit kezdenék egy villámmal,
ha meg is fognám.

Reggeli sétám a homokparton
tettem. Tőr, kés,
kard, bárd,
méregkristály öli talpam —
gondoltam.
Miféle elpusztult világok
porában gázolok?

Kiválasztottam magamnak az ágat,
megvéstem, megfúrtam
a hat lyukat,
megfújtam: nem szólt.
Megfaragtam a másikat,
és menten
csomagomba dugtam.

Csak a folyton múltból mesélő,
meghasított fa szelleme kísértett
napokig.

A tűz mellett kuperogtam még,
mikor
már az utolsó őrség ideje
is lejárt.

Lám, az erdők anyja
mégsem csak a gyerek álmát
viszi el.

Rágyújtottam.
Friss füvet, lombot raktam a tűzre
és gyönyörködtem a füstben.
Füstpajzs — mondtam —,
s parázsló cigarettacsutkám —
füstje, mint holmi fehér kalapos,
kecsesen hajlongó, kékes virág —,
lenne
az ég és a felhő
magyarázata?

A sarjerdőben
talpától megvált csizmába botlottam.
Arrább rúgtam, de az erdőszélen
békésen legeltető pásztor láttán,
visszavittem a tönk mellé.
Lehet,
a roppant erejű, örökkön kíváncsi,
szép arcú, visongó vadleány
útját járom, s révedő pásztorom
készül elfogására.

Csillámpart — neveztem el
a domboldalt,
ahonnan délelőttönként szemlélődve,
a túlsó parti lombokon átszűrődő
napsugarak, minduntalan
Arkhimédész tükrös asszonyait
juttatták eszembe.

Észre sem vettem, ahogyan az
égi lépcsőnyi nyárfa árnyéka
alig lépésnyire
lopakodott hozzám.

A tisztáson két szarvasbika
agancsaikkal összeakaszkodva
küzd.
S míg felidézni próbálom a bika nyakát
szarvainál fogva kitekerni vágyó
gladiátor történetét,
előttem.
földet remegtető viaskodásban
testet ölt
a Mozdulatlanság.

Igyekezetemben, hogy minél tovább
kísérhessem az erdő felett
szárnyaló gólyapárt,
elbuktam az avarban.
Önkéntelenül markoltam bele a száraz
aljba s meglepődve láttam
mekkora riadalom támad
a nyüzsgő állatkák között,
abban a maroknyi üregben,
egyetlen mozdulatomra.

Ahogy,
fejem öklömmel megtámasztva,
ülök,
tőlem balra vetődik ki az árnyék.
Eszembe jut a tanítás: a szobrászat
árnyékból született.
Íme hát: az avar
Gondolkodó.
S míg Apolló tintával leöntött
szobrát képzelem magam elé,
árnyékomban
sötét útként tűnök el
a határtalan hőmezőkön.